

မြန်မာ့နိုင်ငံတော်

လုံးချင်းကျွဲသစ်

မြန်မာ့

အိမ်ထောင်ရေး

ပန်းချီဆွဲရေးကြည့်

"အစကတည်းက ပြတ်ပြတ်သားသား အဖြေပေးလိုက်မယ်နော်.. အချစ်ဆိုတာ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး"

နားထဲသို့ ပူလောင်စွာ စီးဝင်သွားသော စကားသံက သူ၏ မာနတရားကို ပုတ်နှိုး လိုက်လေပြီ။

သူက မထိတရီ ပြုံးလိုက်ရင်း...

"ဒါဖြင့် စိတ်ဝင်စားတဲ့ အခါလဲ ရှိမှာ ပေါ့"

"ဘယ်တော့မှ ရှိလာလိမ့်မယ် မထင်ဘူး"

"ဟာ.. သေချာလှချည်လား"

"သိပ်သေချာတာပေါ့"

"နင့်ရင်ထဲမှာ နှလုံးသား မပါလို့ လား"

"ပါသားပဲ"

"ဒါဖြင့်.. နင်ချစ်တတ်ရမှာ ပေါ့"

"ချစ်တတ်တယ်လေ.. ငါ့အမေရယ်၊ ငါ့အဘိုးနဲ့ ငါ့အဘွားရယ်၊ ငါ့ညီမလေးရယ်ပဲ ငါချစ်တတ်တယ်"

နေမျိုးပိုင်က ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါ တွန့်လိုက်ရင်း

"ဒေါ်ဆွေမျိုးချစ်ပေါ့.. အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ အဘိုးရယ်၊ အဘွားရယ်ပဲ ချစ်တယ်တဲ့ .. အခုတော့ ပြောတာပဲ"

"မဟုတ်ဘူး ငါပြောတဲ့ အထဲမှာ ငါ့အဖေ မပါဘူး၊ ငါ့အဖေကို မချစ်ဘူး... လုံးဝမချစ်ဘူး"

သာယာနွဲ့လွင်က ခါးသီးစွာ ပြောလိုက်သောကြောင့် နေမျိုးပိုင်သည် လွန်စွာအံ့အားသင့်သောအကြည့်နှင့် ငေးကြည့်နေသည်။

အချစ်ဟူသည် ကို ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စား ရင်မခုန် မြည်းစမ်းကြည့်မိဖို့ လည်း စိတ်ကူးမယဉ်မိ။

"အချစ်ဆိုတာကို ဘာမှန်းမသိဘဲနဲ့ ဘဝတစ်ခုတည်ဆောက်ခဲ့တယ်. . လူကြီးတွေပြောတော့ သူချစ်ဟာ မိန်းမသားတွေအဖို့ သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုပဲတဲ့ လေ.. အလကား.. အဲဒါတွေက အလကားပဲ.. အချစ်ဆိုတာ တကယ့်ကိုအလကားပဲ သမီးကြီးရေ"

မိခင် ဒေါ်ခင်စောအေး၏ မျက်ရည်ကြားက စကားသံကို သူမ ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်။

အမှန်တကယ်ပင် ပူလောင်လွန်းသော အချစ်အတွက် ဒေါ်ခင်စောအေးတို့ အပြုံးမရှိဘဲ စိတ်သောကရောက်နေရသည် မှာ သာယာအသိပင် ဖြစ်သည်။

"သာယာ"

စူးရှသော မိုးခြိမ်းသံကြားရသောအခါ ခြေလှမ်းတန့်သွား၏။ မာဒေါဂျစ် အစိမ်းရောင်ပေါ်မှ ဖခင် ဦးသက်လွင်၏ မျက်လုံးအစုံနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိလိုက်သည်။

"အိမ်ပြန်မလို့ လား"

"ဟုတ်"

"တက်"

နောက်တံခါးကိုဖွင့်၍ ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။ အရှိန်နှင့် ဆောင့်
မောင်းသဖြင့် ထိုင်လျက်အနေအထား ပျက်သွား၏။

နောက်တန်းကိုကိုင်ရင်းက ရှက်ဝဲဝဲနှင့် ဘေးဘီကိုကြည့်မိသည်။ ။
ကျောင်းရှေ့မှာ မို့ အများက မြင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

လမ်းဘေးတွင် လျှောက်သွားသော နေမျိုးပိုင်၏ မျက်ဝန်းအစုံနှင့် ရ
င်ဆိုင်တိုးမိလိုက်၏။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပူထူသွားသည်။ ။

ကားလေးက ကမာရွတ်ကျောင်းဘက်ကို ဦးတည်လာခဲ့လေသည်။ ။

"ညီမလေး ဖြူပြာကို သွားကြိုမှာ "

ရင်ထဲမှာ အလိုလိုသိလိုက်၏။ ထူးလည်း ထူးဆန်းသွားသည်။ ။ ခါတို
င်း ကျောင်းကို လာကြိုရိုးထုံးစံ မရှိပေ။ ကမာရွတ်ကျောင်းနှင့် မိမိတက်
နေသော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ နီးစပ်ပါလျက် အပို့အကြိုမလုပ်ခဲ့...။

ကမာရွတ် အထက်တန်းကျောင်းရှိ ညီမလေးဆီတော့ အပို့အကြို မှ
န်မှန်ကန်ကန်လုပ်သည်။ ။

သက်ပြင်းမောလေးခိုးချရင်းက ညီမလေးရောက်လာမည့်အချိန်ကို
ကျောင်းရှေ့မှာ စောင့်ရင်းက ဖခင် မိမိကျောင်းရှေ့ကို ရောက်လာရခြင်း
အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ။

မိုးဖွဲဖွဲလေးရွာနေစဉ် ငါးနာရီခွဲ ကျောင်းအလွှတ်နှင့် တိုက်ဆိုင်သွား
၏။

"သာယာ"

"ရှင်"

သားအဖနှစ်ယောက်၏ တိတ်ဆိတ်မှုကမ္ဘာကို ဖြိုခွဲလိုက်၏။

"ဖြူပြာဆီမှာ ထီးမပါသွားဘူး၊ ကျောင်းဝကို သွားကြို"

"ဟုတ်..."

"ဪ... ဒါကြောင့် လာကြိုတာကိုး"

ဟု စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်ပြီး ကားပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ ဆင်းလိုက်သည် ။
နွေးနေလျှင် အအော်ခံရဦးမည် ဖြစ်သည် ။

ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲမှု မကြာခဏ ဖြစ်ပေါ်နေ၍ ထပ်မံကြေကွဲစရာ မရှိ
တော့ပေ။

ထီးများ ဖွင့်ဆောင်းနေကြသော ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများကြား
ထဲမှာ ဖြူပြာသွဲ့လွင် ဆိုသော ညီမလေး ညပ်ပါမသွားစေရန် ပြူးပြုရှာ
ဖွေနေရသည် ။

အကယ်၍ မတွေ့လျှင် ဖခင်နှင့်ရင်ဆိုင်ရမည့် ပြဿနာကို မစဉ်းစား
ချင်တော့။

တတ်နိုင်သမျှ ဖခင်နှင့် ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်အောင် ရှောင်နိုင်လျှင်
အကောင်းဆုံးဖြစ်သည် ။ ပြဿနာဖြစ်လာလျှင်တော့ မိမိကြောင့် ဖေဖေ
ရော ဘိုးဘိုးရော ဘွားဘွားပါ ပါသွားနိုင်သည် ။ ဆူညံပွက်လောရိုက်ပြီး
စိတ်ဆင်းရဲရပေဦးမည်။

"ဟေ့ သာယာ ဘာလာလုပ်"

"ဖြူပြာ"

အစ်မက ရှေ့မှာ မဲရှာနေစဉ် နောက်ကနေ ကျောက်ကို ဆောင့်တွန်း

ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သော ညီမဖြူပြာသွဲ့လွင်ကြောင့် ရုတ်တရက်လန့်သွားပြီး ကိုယ်ညီမရဲ့ ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း လန့်အောင် လုပ်တတ်သော ဉာဉ်လေးကို သိနေသဖြင့် ခွင့်လွှတ်ပြီး ပြုံးလိုက်၏။

"ဖြူပြာထီးပါမသွားလို့ ဖေဖေက ကြိုခိုင်းလိုက်တာလေ"

"ဒါလေးများ .. ရော့.. ဖေဖေကားရော"

"ဟိုဘက်နားမှာ .. ဟေ့ ဟေ့ နေဦးလေ"

ဟန့်တားချိန်ပင် မရလိုက်ပေ။ ဖြူပြာသွဲ့လွင်သည် သူမထံ ကျောပိုးအိတ်လေးပေး၍ ခုန်ပေါက်ကာ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။ ။

"ဖြူပြာ နေဦး မိုးစိုကုန်ရင် ဖေဖေ ဆူလိမ့်မယ်"

မရှက်နိုင်၊ မကြောက်နိုင်ဘဲ သူ့နောက်ကို အလျင်အမြန် လိုက်ကာ အော်၍ တားလိုက်သော်လည်း မမီတော့ပေ။

အလွန်လျင်မြန်သော ဖြူပြာသွဲ့သည် ထဘီကို ပုဆိုးလိုဝတ်ပြီး ဖိုသီဖတ်သီနှင့် မာဒေါဂျစ်ထံ ပြေးလွှားလေတော့သည်။ ။

သားယောကျ်ားလေးသာလိုချင်သော ဖေဖေသည် ဖြူပြာအား ယောကျ်ားလေးအသွင် ဖန်တီးထားသော်လည်း အလယ်တန်းကျောင်းရောက်သောအခါ တင်းကျပ်သော ကျောင်းစည်းကမ်းအရ အင်္ကျီရင်ဖုံးနှင့်ထဘီသာ ဝတ်ရသည် မို့ ဖြူပြာမနေတတ် မထိုင်တတ်နှင့် စည်းကမ်းအတိုင်း လိုက်နာသော်လည်း ထဘီကို ပုဆိုးပုံစံသာ ဝတ်တတ်သဖြင့် ဆရာများ၏ ဆူပူခြင်းကို မကြာခဏ ခံနေရသည်။ ။

"မြန်မြန်လာစမ်း"

အပျိုလေးတန်မဲ့ အပြေးတစ်ပိုင်းလာနေရသော သာယာနွဲ့ကို လှမ်း

၍ အော် လိုက်လေ၏။

ဖြူပြာက မာဒေါဂျစ်ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်ရင်း ပြုံးစိစိလုပ်နေသည် ။

သာယာ အပြေးတစ်ပိုင်း လာပြီး ကားနောက်ခန်းပေါ်တက်လိုက်သည် နှင့် ကားက မောင်းထွက်သွားသည် ။ ကျောင်းကြိုကားများ ရှုပ်ထွေးနေသောကြောင့် စောစောကလို ဆောင့်မမောင်းနိုင်ခြင်းကိုပင် ကျေးဇူးတင်နေရသေးသည် ။

"ဘယ်တော့မှဆို တုံ့နှေးတုံ့နှေးနဲ့ အဲဒါကိုမကြိုက်တာဘဲ"

ဖြူပြာငြိမ်သက်သွားသည် ၊ အစ်မကို အမြဲအပြစ်ရှာပြီး ဆူတတ်သော ဖခင်၏ အကျင့်ကို သိပါလျက် ဖြူပြာကလည်း စတတ်ပြောင်တတ်ပြီး အမြဲခုန်ပေါက်ကစားချင်သည့် အကျင့်က မပျောက်နိုင်..

"ရော့ ဒီမှာ စာရင်းနဲ့ ငွေ.. ဂွတ္တလစ်မှာ ဈေးဝယ်ခဲ့"

ဪ ဒါကြောင့်ကိုးဟု သူ့ရင်ထဲမှာ ရေရွတ်လိုက်မိသည် ။ ဒါကြောင့် သာယာကို ထူးထူးခြားခြား လာကြိုတာကိုးဟု နားလည်လိုက်၏။

"မမ ဆိတ်ကလီစာ ပါလား"

"ညနေဘက် ဆိတ်ကလီစာ မရဘူး"

"စားချင်တယ်ဟာ"

"မနက်ဖြန်မှ ဝယ်ချက်ပေးမယ်"

"ဟေ့ ဆိုင်မှာ ဝင်ဝယ်ခဲ့၊ ကလေးက အခုစားချင်တာကို နေ့ရွှေ့ညရွှေ့ လုပ်နေတယ်"

ညီအစ်မနှစ်ယောက် အချေအတင်စကားကို ဖခင်က ဝင်ဖျက်လိုက်၏။ သာယာတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားသည် ။ ဖြူပြာကလည်း အမကိုပူ

ဆာမိ၍ အဆူခံထိသွားသည့်အတွက် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဖြစ်သွား၏။
ကားလေးမောင်းထွက်သွားသောအခါ သာယာဈေးခြင်းဆွဲကာ ဖခင်၏
စာရင်းဇယားများကို ကြည့်ပြီး စိတ်ရှုပ်သွားသည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ဖက်ကမ်းလမ်းကူးပြီး ဆိတ်ကလီစာဟင်းကို
ဦးစွာအလျင်ဝယ်ပြီးမှ ဖခင်ဝယ်ခိုင်းသည့် ဟင်းကို ငွေနှင့်လောက်အော
င် ဝယ်ရဦးမည်ဖြစ်သည် ။

"သူက နင့်ပထွေးလား"

" မဟုတ်ဘူး အဖေရင်း.. ဒါပေမဲ့ သူက ငါ့ကို မယားပါသမီးလို့ သတ်မှတ်နေလား မသိဘူး"

"ဘာလို့ "

နှုတ်မှ ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် ဖွင့်ဟပြောပြီးမှ မှားမှန်းသိသွားသည် ။
ကိုယ့်မိဘ မကောင်းကြောင်းကို မပြောသင့်ဘူးဟု ယူဆကာ နှုတ်ခမ်း
လေး ဖိကိုင်ထားရင်းက တွေ့တွေ့လေး ငေးနေမိသည် ။

မနေ့ကညနေက အဖြစ်အပျက်ကား မျက်ဝန်းထဲမှာ စွဲထင်လျက်။

ဟင်းချက်စရာမရှိသဖြင့် သာယာ၏ အလာကို စောင့်ကာ ဟင်းချက်
ရသည် ။ လေနာရှိသော အဘိုးက စောစောဆာနေသဖြင့် ထမင်းရည်နှု
င့် ဆားနှင့်သောက်ကာ ချဉ်ရေဟင်းနှင့် ဘဲဥကြော်အပြီးကို စောင့်နေ၏
။

ဟင်းတွေအားလုံး ကျက်ကုန်တော့ ဖခင်ဦးသက်လွင်က ဆာသည်
ဆို၍ ဖြူပြာနှင့် ဆိတ်ကလီစာဟင်းကို အလျင်စားသည် ။ အိမ်ရှိ
လူခြောက်ယောက်ဖို့ ဘဲဥသုံးလုံး ခေါက်ကြော်ထား၏။

"သာယာ.. ဘဲဥကြော်ရှိသေးလား"

ဝေပုံကျအားလုံး ဖယ်ထားပါလျက်နှင့် ဖခင်က ထပ်တောင်းနေသဖြ
င့် ထပ်ထည့်ပေးလိုက်သည် ။

အသက်ကြီးသော အဘိုး၊ အဘွားအတွက်ကိုတော့ ထားထားရသေးသည်။

"နည်းလှချည့်လား၊ ယူခဲ့စမ်း အကုန်"

သာယာ စိတ်ရှုပ်မခံချင်ဘဲ အကုန်ယူလာခဲ့၏။

"စားစမ်း သမီး"

ဖြူပြာ့ ပန်းကန်ထဲ အကုန်ထည့်ပေးလိုက်တော့ ဖြူပြာက မျက်နှာငယ်နှင့်...

"သမီး ထမင်းတော်ပြီ"

"ဒါဆို ဟင်းပဲ ထိုင်စား.. ငါ့သမီးစားဖို့ ဖေဖေရှာနေတာ.. ဝအောင် စားစမ်း"

ဆိတ်ကလီစာဟင်းနှင့် ဘဲဥဟင်းကို ထိုင်စားလိုက်သည်။ ဖြူပြာက အစ်မကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်နှင့် မျက်နှာပျက်နေ၏။

မုန့်လာဥပင်ပေါက် ချဉ်ရည်ဟင်းကိုလည်း ထိုင်သောက်နေသည်။ သာယာစားပြီးသည့်တိုင်အောင် တစ်ယောက်တည်း ချဉ်ရည်သောက်လိုက် ဘဲဥကြော်စားလိုက်နှင့် ဇိမ်ယူစားနေ၏။

သာယာက မျက်ရည်ရစ်ဝဲနေသော မိခင်၏ မျက်လုံးကို ရှောင်ဖယ်ရင်း မီးဖိုထဲဝင်သွားကာ ဖခင်အကျင့်ကိုသိ၍ လိုလိုမည်မည်ပိုဝယ်ထားသော ဘဲဥတစ်လုံးကို အလျင်အမြန် ကြက်သွန်နှင့် အဖျားခတ်၍ ကြော်လိုက်၏။

ဆိတ်ကလီစာ တစ်ရာငါးဆယ်ဖိုးနှင့် ဘဲဥသုံးလုံးကျော်ထားသည်ကို စားပြီး ဖခင်က အိမ်ရှေ့သို့သွားကာ ကက်ဆက်ကို ကျယ်လောင်စွာ

ဖွင့်လိုက်၏။ ဘုရားရှိခိုးနေသော ဒေါ်အေးခင်က ကပ္ပာကယာထကာ ထွက်လာရသည် ။

"အဘိုးနဲ့ အဘွားအတွက်ရှိရင် ပြီးရောပေါ့ကွယ်"

ချဉ်ရည်ဟင်း တစ်ပန်းကန်ကို ကတ်ကတ်သတ်သတ်နှင့် ပြင်ထား လိုက်ရသည် ။

အဘိုး ဦးစောဦးနှင့် အဘွား ဒေါ်အေးနဲ့တို့ အတွက် ထမင်းဝိုင်းတစ် ဝိုင်းကို ကပ္ပာကယာ ပြင်ပေးပြီး အလျင်အမြန်ရှောင်ထွက် လာလေသ ည် ။ မိခင် ဒေါ်ခင်စောအေးကလည်း အဖေနှင့်အမေအား ဟင်းမလော က်မငှကျွေးရသည် ကို မျက်နှာပူစွာဖြင့် မယောင်မလည်နှင့် အိမ်ရှေ့ထွ က်လာသည် ။

သာယာအိမ်ရှေ့ရောက်သော်လည်း ဖခင်ဦးသက်လွင်၏ မျက်နှာကို မရင်ဆိုင်ချင်၊ မကြည့်ချင်လောက်အောင်ပင် နာကြည်းနေသည် မို့ အိပ် ခန်းထဲ ဝင်လာလိုက်သည် ။

ရန်ကင်းတိုက်ခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းသာ ရှိသည် ။ တစ်ခန်းတွင် ဖခင် ဦးသက်လွင်နှင့် ညီမဖြူပြာတို့ ခုတင်တစ်လုံးစီ အိပ်ကြပြီး ကျန်ခြေရင်းဘက် အခန်း၌ မူ မိမိတို့ သားအမိနှင့် အဘိုးအ ဘွားကို ကတ်ကတ်သပ်သပ် ထားရသည် ။ အဘိုးအဘွားက အောက်ထ ပ်က ခုတင်မှာ အိပ်ပြီး မိမိတို့ သားအမိနှစ်ယောက်ကတော့ အဘိုးတို့ နှ င့်ကပ်လျက် တစ်ထိုင်လွတ်ထပ်ခိုးလေးမှာ အိပ်ရုံတက်အိပ်ရသည် ။

သာယာ စာကျက်လျှင် ထပ်ခိုးလေးတွင် တင်ထားသော သာယာ့အဝ တ်သေတ္တာပေါ် စာအုပ်တင်၍ စာရေးစာဖတ်လုပ်ရသည် ။ အမေအိပ်လျှ င် အမေ့ခြင်ထောင်ကို စောင်လေးနှင့်ချည်ကာ ပေးရသည် ။ နွေရာသီတွ င် မွန်းကျပ်လျက်ရှိသော ထပ်ခိုးအပေါ်ထပ်၌ သားအမိနှစ်ယောက် ချွေး

အောင်းနေရ၏။

ဖခင်ကို နာကြည်းမိသော်လည်း နေ့စဉ်ဝတ္ထရားမပျက် အိပ်ရာလှည်း ကျင်းပေးသည့် အလုပ်ကတော့ ပုံမှန်ပင်..

"ဂျလောက်"

"ဟဲ့.. ဘာဖြစ်တာလဲ"

ကက်ဆက်အကျယ်ကြီး ဖွင့်ထားလျက်က ကြားဖြစ်အောင် ကြားသ
ည် ။

"စိပ်ပုတီး ပြုတ်ကျတာပါ ဖေဖေ"

"ပြုတ်ကျလောက်အောင် နမောနမဲ့နိုင်ရလား"

ဖခင်၏ ခြေထောက်က မိမိဆီသို့ မကျရောက်မီ အမြန်ရှောင်ကာ ညီ
မ ဖြူပြာအိပ်ရာကို ဆက်ခါလိုက်၏။

"ဒါကြောင့် နင်တို့ သားအမိကို ကြည့်မရတာ"

နေ့စဉ် အရိုက်ခံနေကျ နွားကျောပေါ်သို့ ကြိမ်ကျရောက်တာ မထူးဆ
န့်တော့ပေ။

"သာယာ.. သာယာ"

"ဟင်"

"ဘာတွေငေးနေတာလဲ.. စကားပြောရင်းက အသက်ပါသွားသလိုပဲ"

"ငါလား.."

"နင့်ဘိုးအေ.."

"အပြစ်မဲ့တဲ့ ငါ့အဘိုးက သူ့ဘာသာသူနေတာကို ဆွဲမထည့်ပါနဲ့ ကွာ

"

လွယ်အိတ်ကိုယူကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး တင်ပါးမှာ ကပ်နေသော
မြက်ခြောက် အပိုင်းအစကလေးများ နှင့် ဖုန်များကို ပွတ်ခါလိုက်ရင်း..

"သူ လာပြီ"

"ဘယ်သူလဲ.. နွယ်ဦး"

နွယ်ဦးထံမှ အဖြေမရသေးမီ တိုးဖွသော ခြေလှမ်းသံများ နှင့် သူ့နား
သို့ ရောက် လာလေသည်။ ။

နွယ်ဦး လှစ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

နေမျိုးပိုင် ရောက်လာတိုင်း နွယ်ဦးနှင့် သူငယ်ချင်းတစ်စုတို့ ပျောက်
ကွယ်သွားတတ်သည်။ ။

"နေမျိုးပိုင်လဲ သူငယ်ချင်းပါပဲ..."

"ရှာလိုက်ရတာ သာယာရယ်"

"ဘာလို့ ရှာတာလဲ"

"နင့်ကို အမြဲမြင်တွေ့ချင်လို့ ပေါ့"

နှုတ်ခမ်းလေးကို မဲ့ပစ်လိုက်သည်။ ။

"ပြောကြတာပဲနော်"

ရင်ထဲမှာ တီးတိုးညည်းညူလိုက်ရင်းက နွယ်ဦးကို ရှာဖွေလိုက်မိသ
ည်။ ။

"နွယ်ဦးကလဲ.. နင်လာရင် ပျောက်သွားတာပဲ"

"အလိုက်သိတဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်းပဲနော်"

"နင်ပဲ သူငယ်ချင်းကောင်း မဟုတ်လား"

"ဟာ စွဲချက်တင်လှချည့်လား"

"နင်က နင့်အလိုပဲ သိပြီး သူများ ရဲ့ ပြဿနာတွေကို ဥပေက္ခာပြုထားတတ်တဲ့ ကိုတစ်ကိုယ်ကောင်း"

ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်လေးပြောပြီး လှည့်ထွက်လာလိုက်သည်။ ။

သူများ ပြဿနာ.. ဘယ်သူ့ပြဿနာလဲ.. နေမျိုးပိုင်မသိ။ ပထမနှစ်မှ တွဲမိကြသောအုပ်စုမို့.. နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်သည့်တိုင် လျှို့ဝှက်တတ်သော သာယာအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မသိသေးပေ။

နွယ်ဦးနှင့် သဏ္ဍာပင်လျှင် ဝိုးတဝါးနှင့် ဘာကိုမှ သေသေချာချာ မသိရသေးပေ။ သုံးနှစ်တာလုံး တတွဲတွဲနှင့်နေသော်လည်း သာယာက တစ်ယောက်တည်းနေတာ များ ပြီး နွယ်ဦးနှင့် သဏ္ဍာသာလျှင် အပြင်အထွက်များ ပြီး တတွဲတွဲနေလေ့ရှိ၏။

သာယာ့ကို အနေအေးသော စကားနည်းသော အပျော်အပါးကို မမက်မောသော ကျောင်းသူတစ်ယောက်အနေနှင့်သာ သိထားကြသည် ။ သာယာ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေအလိုမကျ၍ ရှုပ်ထွေးမှုများ ဖြစ်နေသည် ကို နွယ်ဦးရော သဏ္ဍာရော မသိလိုက်ခဲ့ပေ။

သို့ရာတွင် သာယာအား အမြဲတစိမ့်စိမ့်ကြည့်နေသော သာယာတို့ ကျောင်းမှ တစ်ကျောင်းတည်းအတူတူနေခဲ့သော နေမျိုးပိုင်က သိထားခဲ့သည် ။

သာယာ့နှုတ်မှ ဖွင့်မပြောသော်လည်း အနေအထားကို ချိန်ထိုးကြည့်ရင်းဖြင့် အနည်းငယ် ရိပ်မိနေသည် ။

"သာယာ"

ခြေစုံရပ်ကာ ရပ်စောင့်နေပြီး.. နေမျိုးပိုင်စကားကို ငဲ့လင့်နေ၏။

"တစ်ခါတလေ စိတ်ထဲမှာ သိပ်ရှုပ်ထွေးနေရင် ဖွင့်ထုတ်လိုက်ရတယ်.. အဲဒါမှ နည်းနည်း စိတ်သက်သာသွားမယ်လို့ ထင်တယ်"

"ဘယ်လို ဖွင့်ထုတ်ရမှာလဲ"

"တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြောပြပြီးတော့လေ"

သာယာ၏ မျက်လုံးကလေးများက သူ့အပေါ် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည် ။ မျက်ရည်ရစ်ဝဲလျက်ရှိနေသော မျက်လုံးများက သောကငွေများ နှင့် ပိတ်ဆို့နေဟန် တူသည် ။

သို့ရာတွင် နှုတ်ခမ်းလေးများကို တင်းတင်းစေ့ပိတ်ကာ ခေါင်းလေးကို မော့လိုက်ရင်း..

"ဟင့်အင်း ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဗွီဒီယိုတွေထဲကလို ဘာမှ ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ မဟုတ်ဘူး ၊ စာဖွဲ့လောက်အောင်လဲ လွမ်းစရာမရှိဘူး၊ တစ်ခါတလေဖြစ်လာတဲ့ မိသားစုပြဿနာပါ"

"ဟုတ်မယ်နော်.. တို့ လည်း ဒီလိုပဲ ခံစားရတယ်၊ တို့ အဖေ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ရှုပ်ရင် တို့ အမေဘက်က ခံစားနေရတယ်၊ တို့ သာဆိုရင် မိသားစုဘဝလေးကို အမြတ်တနိုးနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ထားမှာပဲ"

သာယာ့ အပြုံးက နာကျင်စွာ လှောင်ပြောင်လိုက်သော အပြုံးမျိုးပင် ဖြစ်သည် ။

"တို့ အဖေက.. တို့ အမေကို လက်မထပ်ခင်တုန်းက မင်းလိုပဲ ပြောခဲ့တာလို့ တို့ အဘွားက ပြောတယ်၊ မိသားစုဘဝလေးနဲ့ ပျော်ရွှင်ချင်လို့ ပါတဲ့ လေ- အဲဒီစကား တို့ အဘွားသိပ်ကြိုက်သွားလို့ ရွှေသမက်အဖြစ်နဲ့ ဆန်ကာတင် ရွေးလိုက်တာတဲ့ "

ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ။ နေမျိုးပိုင် ငေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

သာယာအဖေက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ...

"သာယာ.. ဧည့်သည် "

အသက်ခုနစ်ဆယ်အရွယ်ရှိ အဘိုးတစ်ဦးက စာဖတ်နေရာမှ တံခါးလာဖွင့်ပေးပြီး သာယာကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ။ ဧည့်ခန်းထောင့်တွင် တီဗွီဂိမ်းစုကစားနေကြသော သားအဖနှစ်ဦး၏ နောက်ကျောကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကစားရင်းကပင် ငြင်းခုန်လျက် ရှိနေကြသည်။ ။

"ဖေကြီးနော်.. မီးအလှည့်ကို ခိုးနှိပ်တယ်"

"မနှိပ်ပါဘူး.. ဖေကြီးမှ မပြီးသေးတာ"

မီးဖိုထဲမှ ထွက်လာသောအခါ သာယာမျက်လုံးလေး ဝိုင်းနေ၏။ တံခါးဖွင့်ပေးသော အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် ဖြူဖြူသွယ်သွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ကပ်လိုက်လာ၏။

"နေမျိုးပိုင်.. မေမေ.. သူလေ"

သာယာမျက်လုံးလေး ဝင်းလဲသွားပြီး မိခင်အား "သူလေ" ဟု ပြောလိုက်ကတည်းက သူ့အကြောင်းကို မိခင်အား ဖွင့်ဟထားပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

"ဪ.. ထိုင်လေ.. သား"

"ရပါတယ် အန်တီ.. မနေ့က ကျွန်တော်ကျောင်းမတက်လို့ သာယာ့ဆီက စာအုပ်လာငှားတာပါ"

မနေ့က အမှန်တကယ်ပင် နေမျိုးပိုင် ကျောင်းမတက်သောကြောင့် သာယာ့ရင်ထဲ တစ်ခုခု လိုနေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

"ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေကလဲ အမြဲလစ်နေကြတာ သာယာကပဲ အတန်းထဲမှာ အထိုင်မြဲပြီး စာမှန်မှန်ရှိတဲ့ သူမို့ လာတောင်းတာ"

မလုံမလဲနှင့် ဖြေရှင်းချက်ပေးလိုက်သည်။ ။ ထိုစဉ် အခန်းတစ်ခုမှ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် အဘိုးနှင့်အဘွား ထွက်လာသည်။ ။

"ဂိုး.. ဂိုးပြီကွ"

သာယာ့အဖေအသံကြောင့် နှစ်ယောက်သား ခြေလှမ်းတန့်သွားသည်။ ။

"နေရာတကာ ရှုပ်ချင်တဲ့ ဘောလုံး.. ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မသွားရဘူးကွာ"

ကျယ်လောင်သောအသံကြီးက သာယာ့အပါအဝင် အဘိုးအဘွားကို မျက်နှာပျက်သွားစေသည်။ ။

"သာယာ့ ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားလေ"

သာယာ၏ စိတ်ရှုပ်ထွေးသော အသံကြောင့် သူ့အားနာသွားသည်။ ။

သာယာ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်သင့်ပေ။

"သမီး.. သူငယ်လိုချင်တဲ့ စာအုပ်ကို ပေးလိုက်ပါကွယ်"

မိခင် ဒေါ်ခင်စောအေး၏ အားတုံ့အားနာလေသံကြောင့် နေမတတ်

ထိုင်မတတ် ဖြစ်သွား၏။

"ရပါတယ် အန်တီ.. သာယာ မအားရင်လဲ နေပါစေတော့၊
အရေးမကြီးပါဘူး.. ကြုံတုန်း ပင်လာလိုက်တာပါ"

"ဒါများကွာ.. ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်လို့ ..."

တီဗွီဂိမ်း ကစားနေရင်း ကျောပေးလျက်က
ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် အားလုံးမျက်နှာလွှဲကာ အားနာဟန်နှင့်ပ
င် မကြည့်နိုင်တော့ပေ။

ချက်ချင်းပင် သာယာ၏ အခက်အခဲကို နားလည်သွားသဖြင့် သာ
ယာမိခင်နှင့် အဘိုးအဘွားအား..

"ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျာ..."

ဟု တီးတိုးခွင့်ပန်ကာ ဆင်းလာလိုက်သည် ။

"မိသာယာ. ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်နည်းနည်း တွေ ဘာတွေမလိုချင်ဘူး
နော်"

နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသော စကားသံက သူ့အားတမင်ကြားအော
င် ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် အလိုလို နားလည်လိုက်သည် ။

သာယာတို့ တိုက်ခန်းက ဒုတိယထပ်ဖြစ်၍ .. သူဆင်းလာ၍ အောက်
ရောက်သောအခါ.. နောက်မှ ခြေသံလေးက အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက် လာ
လေသည် ။

"နေပိုင်.."

သာယာက နေပိုင်ဟု မျိုးကိုဖြုတ်ကာ အမှတ်တမဲ့ခေါ်တတ်သည် ကို
သူက ထူးခြားစွာ ရင်ခုန်မိခဲ့သည် ။

တိုက်အောက်မှာ ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။ ။ သာယာ့ခြေလှမ်းနီးကပ်
လာကာ အနားလာရပ်လျက်...

"ငါနင့်ကို မတောင်းပန်ဘူး"

သာယာ့ထံမှ တောင်းပန်စကားသံမဟုတ်ဘဲ ရန်တွေ့တစ်ဝက်မို့ အံ့
အားသင့်သလို လှမ်းကြည့်ပြီး သာယာ့အခက်အခဲကို နားလည်စွာဖြင့်-

"ဟုတ်တယ်.. ငါစပ်ဆော့မိလို့ နင်တို့ မိသားစု
စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားတာ တောင်းပန်ပါတယ်"

"နင်သဘောပေါက်ရင် နောက်ဘယ်တော့မှ လာမလည်ပါနဲ့ နော်...
ဒါကြောင့် ငါဘယ်သူငယ်ချင်းမှ အိမ်အလည်မခေါ်တာပေါ့"

"ငါနားလည်ပါတယ်၊ ကဲ.. သွား နင်ဒီကိုဆင်းလာလို့ နင့်အဖေ ဆူ
နေဦးမယ်"

"စိတ်ချ ဘယ်တော့မှ မဆူဘူး၊ ငါအပြင်မှာ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူက သိပ်
အရေးမလုပ်ဘူးလေ.. ဒါပေမဲ့ သူ့အိမ်ပေါ်မှာ တော့ ဘာမှ မပတ်သက်ရ
ဘူး"

"တစ်မျိုးပါလား.. နင့်အဖေအရင်းနော်"

"သွေးအုပ်စု အေဘီပါတူတဲ့ အရင်းအချာပါ"

"ဒါများ နင်တို့ အိမ်မှာ အုပ်စုတွေ ကွဲနေတယ်.. ရှာမှ ရှားပဲနော်"

"ကံတရားပဲ.. ကံ.. နင်ပြန်တော့ နေပိုင်"

သာယာအားပို၍ နားလည်ကာ ကြင်နာစိတ်ကလေး ဝင်လာမိသည်
။ အကယ်၍ ချစ်သူသာဆိုလျှင် ပိုင်နိုင်စွာထွေးပွေ့ပြီး သည် အဘိုးကြီးနှင့်
ဝေးရာသို့ ခေါ်သွားမည်ဟု စဉ်းစားလိုက်ရင်း..

သူတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော၊ နောက်ကျောသာ မြင်ဖူးသော၊ အသံသြ
ဇာကြီးမားသော၊ မိသားစုအားလုံးကို လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားသော သာ
ယာနွဲ့လွင်၏ ဖခင်ကြီးကို သူလည်း မုန်းတီးကြောက်ရွံ့မိသည်။ ။

"သာယာရယ်"
